

Ain Anger:

Estonias toimuv ei erine teiste ooperimajade intriigidest

Kes ta on?

Ain Anger

- Sündinud 17. juunil 1971 Kihelkonnas, Saaremaal
 - 1993–2001 töötas Estonias, algul koorilauljana, 1996. aastast solistina
 - 2002–2004 Leipzigi ooperi solist
 - 2004–2010 Viini riigiooperi solist
 - 2010. aastast vabakutseline ooperilaulja, kes on nõutud esineja kõigil maailma suurematel ooperilavadel
 - Anger on esinenud 31 riigis ja laulnud peaaegu sajast rollis. Guardian on teda nimetanud üheks meie aja suurimaks Wagneri bassiks. Eelmise aasta juunis pälvis Anger esimese eestlasena *kammersänger*'i (kammerlaulja) tiitli.
- Järgmised rollid**
- Suvel on Ain Angeril Bayeri riigiooperis Richard Wagneri „Reini kullas” Fafneri ja „Lendavas Hollandlases” Dalandi roll.
 - Sügisel teeb Anger debüüdi New Yorgi Metropolitan Operas, astudes üles Pimeni osas Modest Mussorgski ooperis „Boriss Godunov”.

nes on seda rohkem. Tasakaalus inimesel ei pruugigi see näiteks muusikas väljuda, tal pole seda vaja.

Sinul on see miski igal juhul olemas, mis paneb ka kuulama. Pead seda väljendama ja oled valinud selleks laulmise.

Rääkisime enne kunstist. Kui võtaksin pintslit kätte, siis sealt ei tule mitte midagi. (Naerab.) Kuna mul on olemas hääl ja emotsioon, olen leidnud laulmise tee. Selleks et oleks midagi ütelda, on vajalik iseenda leidmine. See on õppimine, mitte muusika või partii selgekssamine. Kui võtan materjali ette, siis emotsioon on paberil olemas, aga see peab saama minu omaks. Oluline on selle läbitunnetamine.

Keegi teine võib seda teismoodi esitada ja ma ise võin seda kümnet erinevat moodi teha. Ja esitangi – ma ei laula „Don Carlose” Philippe'i kunagi nii, nagu laulsin seda kümme aastat tagasi. Vaevalt et just nii palju targemaks olen saanud, aga ma ise olen muutunud. Ideaal on loomulikult see, et hääl jääb nii kergeks nagu noorus. Et lähed lapsepõlve tagasi ja oskad nutta nagu laps ja laulda nagu laps. See laps peab igal juhul sinusse ja sinu häälde jääma. Ja mitte ainult lauljale, vaid inimesele üldse.

„Kui võtan materjali, siis emotsioon on paberil olemas, aga see peab saama minu omaks.”

Sind kannustabki just sisemine areng?

Ükski autasu ega kiitus pole minu eesmärk olnud, laulan seesmise vajaduse pärast. Kunagi tulin maapoisina Tallinnasse, teised olid juba valmis lauljad, tundsid kõiki inimesi, teadsid, kuidas peab. Mina ei teadnud mitte midagi. Pidin kümme korda rohkem tööd tegema, et seda omandada. Kus tuleb see piir ette, kus enam arengut ei toimu? Tahan uskuda, et seda piiri pole olemas. Paneme selle ise, et ei viitsi, mis ma ikka jaman. Iga päev, kui teed silmad lahti, tuleb olla valmis avastama.

Aga *kammersänger*'i tiitel?

See kuldmina on tõesti väga ilus, aga mõtle sin, et sel aastal pole ma ju üldse laulnud. (Naerab.) Ent seda tiitlit ei antagi ju ühe asja eest: need on rollid, mida Viini riigiooperis tegin. Pead laulma ennast viinlaste südamesse, et selline ettepanek tuleks. Seda ei tee ooperi direktor, vaid suur ooperisõprade ring. Loomulikult on *kammersänger* väga suur tunnustus ja positiivne tagasiside. See annab jõudu ja sunnib ehk isegi rohkem pingutama.

Kuidas sa seda avastamissoovi alles hoiad, kui esinemisvõimalused on piiratud?

Üks hea kolleeg ütles, et tema pani suu kinni, kui koroonat märtsis algas, ja nädal aega tagasi hakkas uuesti laulma. Küsisin, kuidas hääl on. Ta ütles, et mis seal siis on, kõik on ju korras. See pill olemegi me ise, emotsioonid ja kõik muu. Ega need ära ei kao.

Samal ajal on paljud ooperilauljad oma tööst loobunud.

No koroonat pole läbi, nii et ehk nad tulevad veel tagasi. Siin majas (Estonias – toim), jumal tänatud, töö toimub. Muidugi on olemas mingi piir. Lõpuks sa ei usu enam sellesse, et midagi tuleb, kui kõik asjad ära jäävad. Teisest küljest – täna me veel ei tea, kui palju uusi võimalusi ja ideid inimeste peas selle olukorra tõttu tekib.

Vajadus midagi teha ju jääb, aga samal ajal pole lindistatud hääl minu asi. Laval olemise ja kontserdi ehitada üles täna. See on aus, muidu läheb asi tehniliseks, mis mõnede inimestele muidugi sobib. Seda on ka väga vaja, aga kui kuulad lindistatud laulu kolm korda, siis see ei muutu. Tunnen paljusid inimesi, kes kuulavad ooperit ainult kodus. Siis nad tulevad ooperisse ja ütlevad, et see ei kõlba kuskile. See ongi teine olukord, mitte nii, et vajutad nupule, kõik hääled tulevad välja ja on täpselt balansis. Elu ei ole ju ka selline.

Mõnikord kasutatakse ooperis siiski peidetud võimendust?

Mõnikord on kuskil üleval mikrofonid ja toetatakse mõnda kohta, see on saalispetsiifiline. Näiteks rõdu alla pole hästi kosta ja siis lae all on võimendus.

Saaremaa ooperipäevadel on suur lava. Näed, et laulja on visuaalselt paremal, aga häält kuuled vasakult, valjuhääldist. Võimenduse puhul sõltud helimehest – mitte endast, vaid tehnilistest asjadest.

Lõõgastud meelsasti jalgrattaga sõites ja muidu sportides?

Sõidan jah rattaga ja ujun. Ma polnud 35 aastat suusatanud: kui viimati murrimaad sõitsin, olid veel puusuusad. Otsin korralikud klassikasuusad, aga nüüd tahaks juba uisku proovida. Usun, et olen sel aastal üle saja suusakilomeetri kogunud. Kui Viinist tund ja veerand sõita, jõuab väga heade mäesuusaradadeni. Oleks häbiasi seda mitte kasutada. Sel suvel vedas öde mind orienteeruma. Teen seda kõike ainult enda jaoks. Sel aastal on mul ka aega – kui koroonat poleks, ei jõuaks ma nende asjadega tegeleda.